

ANNE PROVOOST

Laten we de goede dingen van 2022 onthouden: Anne Provoost's jeugdboek *Vallen* herlezen en ontdekken dat het meer dan twintig jaar na publicatie nog altijd even intrigerend is; een zomerse wandeling naar een boekhandel en terugkomen met haar al even intrigerende nieuwe poëziebundel *Krop*; een verlegen mailtje naar haar sturen om te vragen of *Oikos* een gedicht mag publiceren en ja als antwoord krijgen...

Het is een speciaal gedicht, dat, samen met de foto waarbij het is geschreven veel van die andere dingen van 2022 in zich meedraagt: oorlog, een vrouw met korte haren, kijken uit het raam, naar wat, in afwachting waarvan...

De foto is een hedendaagse versie van een typische 19de-eeuwse *mise-en-scène* die mannen maakten van vrouwen: eenzaam, melancholisch, wachtend. Op uitnodiging van Paul en Céline Pourveur hebben twintig vrouwelijke fotografen hun eigen 21ste-eeuwse versie van dat cliché gemaakt, waarbij twintig vrouwelijke auteurs — tien Nederlandstalige, tien Franstalige — een tekst hebben geschreven. Het boek *Verstolen werelden, Intérieurs secrets* is een initiatief van DIDO, uitgegeven door Bebuquin en kan onder andere bij uitgeverij EPO worden besteld. En hier in *Oikos* de bijdrage van Anne Provoost met de fotografen Sylvie Landuyt en Milla Cardinal.

— J.G.

Vrijheid in Petrograd

Er ligt een boek op haar nachtkast maar
ze heeft de verhaallijn verlaten
De zon is gaan liggen en
haar wimper valt en
haar hoop is standvastig
ook al heeft ze oudbakken bloed op haar benen

Er zoeven kuikens voorbij
Hun schreeuw lijkt uit een groeve ontsnapt
Haar veer spant zich aan en
de wolken verlaten de kamer

Haar tankgevoel stijgt
Ze brengt haar leven in kaart
Ze rolt met haar forsballen
Haar weeshuid zet uit

Haar reikwijdte is nog altijd weergaloos
Ze droomt van een speer
Had ze maar een speer of een wapen
Dan droeg ze de grens uit het land

Haar teerbeminden lopen in stoet en met bijltjes
Ze volgen de paden
de hinderlaag mijdend
De besten gaan de lucht in

Ze weigert minder te worden dan later
Ze wacht niet op kraters, op vergooide lijven
van soldaten die zijn geboren als kinderen

Maar haar tijd is een vliegend tapijt en
ze slaakt nog een krijtschreeuw
Ze kan niet meer kijken
Ze heeft niet de vrijheid

© Sylvie Landuyt & Milla Cardinal